

In Deo

Resignatus Geertjens

Henricus Gerardus Maria, Harrie

Resi werd geboren in Maastricht op 6 juli 1926. Op 15 augustus 1946 verbond hij zich aan de congregatie FIC. Hij stierf op 30 augustus 2016 in woonzorgcentrum De Beyart in Maastricht.

In memoriam Resignatus Geertjens

Er zijn zoveel beelden die binnenkomen als we denken aan broeder Resignatus. De zorgende en altijd bezige, de lezende, degene die Maastricht op zijn duimpje kent, die in de gaten houdt of alles functioneert zoals het moet. Hij is in stilte van ons heengegaan.

Hij was niet de man van franje, van uitbundigheid, wel de man van weten en handelen. En zijn onderwijs was er vooral op gericht om de zwakkeren meer kansen te geven. Juist die waren op de eerste plaats zijn naasten, want hij stond naast hen om hen op te tillen op weg naar een goede toekomst. Juist in die zwakke mensen had hij de Heer van alle leven lief en stak hij de hand naar ze uit. Niet om daarmee te pronken, hij was met hen begaan. Of, zoals de Schrift het uitdrukt: het begin van wijsheid is het oprechte verlangen naar onderwijs en door hen dat te bieden een beter perspectief voor hun leven te

geven. Alles was erop gericht om meer te weten om anderen beter van dienst te kunnen zijn en dat sloot de meest eenvoudige werkzaamheden niet uit.

Hij lette op, hij was aandachtig, liet zich niet van de wijs brengen en genoot van zijn sigaar. In alles wilde hij dienstbaar zijn.

Stil is hij van ons heengegaan, met een kort signaal naar de verzorging om te laten weten dat het voorbij is. En aan ons is het om terug te kijken op zo'n rijk leven. Om dankbaar te zijn, dat hij onze medebroeder wilde zijn. En hij deed dat in een vorm die bij hem paste, zoals ieder van ons hopelijk een weg vindt om het bestaan, dat ons gegeven is, zo zinvol mogelijk te leven naar anderen toe.

In alles wilde hij dienstbaar zijn

Want dat heeft hij gedaan: door zijn werken en lezen dienstbaar willen zijn aan de gemeenschap om daarin met zijn eigen kwaliteiten vorm te geven aan zijn wijze van broeder van de anderen te zijn. Daarmee heeft hij gehoor gegeven aan het Bijbelwoord: Luister Resignatus, je zult de Heer je God liefhebben met heel je hart, met heel je ziel, met je verstand en al je kracht en daarnaast zul je de ander liefhebben als jezelf. Meer werd er niet van hem en wordt er niet van ons gevraagd. Daarin zijn wij mensen broeder en zuster van elkaar. En op goede momenten ervaren we dat ook zo. We mogen in dankbaarheid terugzien op het leven van Resignatus en we geven hem nu uit handen, deze dierbare mens. Hij die binnen de gegeven kaders van ons leven zijn eigen plan trok om gehoor te geven aan de stem die hem tot dit leven had geroepen. En die stem liet hem dinsdag weten dat het goed was om het leven hier af te sluiten.

Hij heeft dit leven losgelaten, wij laten hem niet los. In onze gedachten zal hij voortleven zoals wij hem, misschien in heel verschillende situaties, gekend hebben. Onze eigen accenten waardoor zijn leven ons verrijkt heeft nemen we mee, zijn ons dierbaar en willen we als kostbaarheden bewaren. De verhalen over hem die we elkaar vertellen. Hijzelf heeft nu ontdekt hoe stralend en

onvergankelijk de wijsheid is, die ontdekt wordt door wie haar liefhebben.

Dat we hem nu loslaten in de vorm waarin we hem gekend hebben en zijn lichaam toevertrouwen aan de aarde. En dat we al het goede dat we van hem ervaren mochten meedragen en ons tot steun mag zijn.

door Kees Gordijn

Linksboven: 1947, Waalwijk. Linksonder: 1945, Maastricht. Rechtsboven: 2005, Rotterdam: Jos Straates, Resignatus, Kees Buitenhof. Rechtsonder: 2011, Maastricht.

Resignatus Geertjens, born in 1926, was a caring man, someone who always paid attention and saw to it that things around him ran smoothly. He was a teacher with an eye for the weakest, the ones who needed an extra hand to have a better chance in life. He truly loved others as his brothers and sisters in life. We are grateful to him for all he gave us.

Afscheid van ome Harrie

Marc Vossen

Vandaag nemen we afscheid van broeder Resignatus, oftewel broeder Resi. Maar voor ons was het gewoon ‘ome Harrie’.

Ome Harrie was een amicale en rustige man met een groot hart. Geen poespas, geen praatjes. Niet voor niets verliet hij als één van de eersten voortijdig zijn jubileumfeestje op 15 augustus en kreeg hij helemaal niets mee van alle lovende woorden die hem werden toegedicht in de toespraak. “Dat is toch allemaol niks veur miech”, zei hij en maakte zich uit de voeten. O zo blij dat we hem bij terugkomst in zijn kamer verlost van zijn stropdas.

Ik wil graag een paar persoonlijke woorden wijden aan onze ome Harrie. Om zo iedereen een nog completer beeld van hem te geven.

De eerste herinneringen aan ome Harrie gaan terug tot in mijn kindertijd. Was er bij ons thuis iets te vieren, dan was ome Harrie daar ook vaak bij. En dan kwam hij met de fiets. Hij deed overigens álles met de fiets en het verbaasde mij als kleine jongen vaak dat het leek alsof we ome Harrie al fietsend óveral leken tegen te komen. Heerlen, Valkenburg, Maasmechelen, Gulpen... “Heij kiek, dao geit ome Harrie!”

Of het nu stortregende of sneeuwde, of het bloedwarm was of stormde, ome Harrie fietste altijd. Hij zelf wist mij te vertellen dat hij – toen hij vroeger werd overgeplaatst van Den Haag naar Maastricht – dit uiteraard ook fietsend had volbracht.

Terug naar het feestje bij ons thuis. Lang bleef ome Harrie dan nooit. Na een sigaar te hebben gerookt ging hij er vaak weer snel vandoor. Want er moest nog veel gebeuren in De Beyart. Zo was hij zoals iedereen weet heel lang nachtportier, maar werkte hij ook jaren in de afwaskeuken. Altijd druk – altijd in de weer. Ome Harrie stond voor iedereen klaar.

Ome Harrie is altijd een man van de wereld geweest – ofschoon hij nooit verder is gekomen

dan het drielandenpunt in Vaals. Met hem kon je overal over praten, hij was breed georiënteerd en kreeg alles mee. Niet alleen door alle studies die hij volgde, maar zeker ook door de honderden boeken die hij verslond. Ome Harrie hield een schrift bij met alle boeken die hij had gelezen en dat al vanaf 1946, het moment dat hij broeder werd. Zo kon hij altijd opzoeken of hij een boek al had gelezen. Een prachtig en indrukwekkend schrift vol Nederlandse, Franse, Duitse en Engelse boektitels met de daarbij behorende schrijvers.

Dat hij een man van de wereld was bleek ook uit de dagdagelijkse avonturen die hij beleefde. Zo kon hij je tot in alle details vertellen over de louches kroegen en het nachtleven van Maastricht aangezien hij vaak al voor dag en dauw door het centrum liep.

Dit lopen ging de laatste jaren steeds moeilijker en na een aantal fikse valpartijen met heftige verwondingen werd hij veroordeeld tot de rol-lator, dit tot groot genoegen van onze jongste zoon Teun van 3. Waren wij bij ome Harrie op bezoek of was hij bij ons, dan scheurde Teun met ome Harrie’s karretje rond. En ome Harrie vond het geweldig!

Dan zag je hem stralen

Hoe broederlijk ome Harrie ook was, hij kon erg genieten van de drukte van onze kinderen. Die klommen vaak bovenop hem en dan zag je hem stralen. Ook om één van Teuns eerste zinnen “ome Harrie, jij aap”, moest hij dan hartelijk lachen.

Ome Harrie was meer dan een oude, grijze, eenzame broeder. Het was een rustige lieve man met oog en oor voor iedereen.

Ofschoon ik eigenlijk pas sinds een aantal jaren intensiever contact had met hem, doet het ons veel verdriet dat hij nu is gestorven. Wij – en zeker ook onze kleintjes – gaan hem missen. Rös zach, ome Harrie – “jij aap!”